

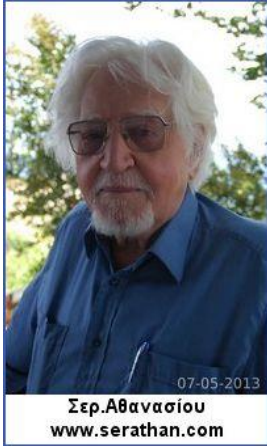
Βόλος 15 Ιανουαρίου 2018

Του Σεραφείμ Αθανασίου

« ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ »

(ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ)

Εάν κάποιος καλοπροαίρετος άνθρωπος επισκεφθεί το καινούργιο

Μέγαρο της Αστυνομικής Διεύθυνσης Μαγνησίας, στη Νέα Ιωνία Βόλου (Αλιβέρι), έκπληκτος και περίεργος δεν θα «χορταίνει» κοιτάζοντας αυτό το αριστούργημα και όσα άλλα στο εσωτερικό του μεγάρου θα δει.

Φεύγοντας θα έχει συμφωνήσει με τον εαυτό του, για κάτι το ανθρώπινο, το συναισθηματικό, το συναδελφικό που εκεί έχει στηθεί και βρίσκεται στην κοινή θέα των επισκεπτών του αστυνομικού μας μεγάρου.

Συγκινητικά τα όσα θα δει και πιστεύω πως θα νιώσει αυτό που

νιώθουν και τα εν ενεργεία αστυνομικά όργανα, για παλιούς και ίσως... αγνώστους συναδέλφους που κατά καιρούς, και σε βάθος παλαιότερων χρόνων πέρασαν και εκείνοι από την ίδια οικογένεια και πρόσφεραν τα όσα μπορούσαν ακόμη και τον

**Πολλοί συνάδελφοι θα ήθελαν να έχουν
Ένα τέτοιο πανέμορφο υπηρεσιακό σπίτι.**

ίδιο τους τον εαυτό με κινδύνους πολλούς που, είτε ήθελαν είτε όχι, ήταν υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουν και να επιβάλουν την έννομη τάξη!

Αλλά φίλοι μου αναγνώστες τι περιγραφές να γίνουν από μένα, τον πενιχρό στη γραφή, για κείνον το χώρο που συνεχώς πολλοί φίλοι της αστυνομίας επισκέπτονται και χωρίς υπερβολή φεύγουν από το υπερσύγχρονο και καλαίσθητο αστυνομικό μέγαρο με περισσότερες

ιστορικές γνώσεις, από το έργο της αστυνομίας και τις οποίες γνώσεις ίσως δεν γνώριζαν και είχαν παντελή άγνοια.

Κάπου στον Ταχυδρόμο διάβασα ότι αυτό το μουσείο, που είναι διαφορετικό από τα άλλα, πρόσφατα το επισκέφτηκαν και μαθητές δημοτικών σχολείων της πόλεως Βόλου με τους δασκάλους τους και αυτά τα παιδάκια, τα ξενάγησε ο ίδιος ο Αστυνομικός Διευθυντής Ταξίαρχος κ. Τόλιας Γιάννης.

Ένας φίλος μου δάσκαλος, μου έλεγε, ότι πολλά από αυτά τα παιδάκια, όταν

**Φώτο: από την αστυνομική έκθεση
Παλαιών κειμηλίων**

Απεχώρησαν, μιλούσαν μεταξύ τους και έλεγαν πως: όταν μεγαλώσουν θα γίνουν αστυνομικοί.

Εγώ δεν μπορώ από τώρα να προεξοφλήσω ότι τα παιδιά αυτά θα ακολουθήσουν αστυνομική καριέρα, προεξοφλώ όμως και πιστεύω ότι, πολλά από αυτά, θα πάψουν να βλέπουν εχθρικά τα αστυνομικά όργανα και στην ψυχούλα τους ο Ταξίαρχος κ. Τόλιας Γιάννης, με την ξενάγησή του εκείνη, θα πέτυχε να τους ενσταλάξει μια μεγάλη αλήθεια στο να αγαπούν τα όργανα της τάξεως που και εκείνα είναι παιδιά της διπλανής, ακόμη και της δικής τους (των

**Φώτο: Η όμορφη Αστυνομικός
Που με ευγένεια και καλοσύνη
Εκτελεί το ο αστυνομικό της καθήκον.**

μικρών παιδιών) πόρτας και αυτά τα παιδιά που υπηρετούν στην αστυνομία αδίκως από πολλές πλευρές βάλλονται από ανθρώπους, όχι μόνο του υποκόσμου, που διώκονται για τις όποιες σοβαρές παραβάσεις του κοινού ποινικού δικαίου, αλλά και από πρόσωπα που θέλουν να παρουσιαστούν ως αδικούμενα από τον τροχονόμο, ιδιαίτερα από αυτόν, επειδή δεν τους άφησε να παρκάρουν και πάνω στα πεζοδρόμια.

Λίγα όμως ακόμη λόγια-κατάθεση θα έλεγα ψυχής- αφού αναγκαστικά και νοερά, τον πανδαμάτορα δικό μου χρόνο τον γύρισα κάπου ογδόντα πέντε χρόνια πίσω και μονομιάς θυμήθηκα τα όσα τότε συνέβαιναν.

Κοιτάζοντας το εξώφυλλο του αστυνομικού φυλλαδίου που

Φώτο: από το αστυνομικό μουσείο

αναφέρεται στην έκθεση των αστυνομικών κειμηλίων είδα μια φωτογραφία συναδέλφων παλιάς εποχής.

Βλέποντας τους τότε χωροφύλακες με εκείνες τις στολές γύρισα

γρήγορα πίσω και σαν Λούης έφτασα στη 10ετία του 1930 και παρ' ολίγο να αρχίσω ξανά τους ...φόβους μου .

Τότε ήμουν στην ηλικία των πέντε μου χρόνων ή και λίγο μεγαλύτερος (υπήρξα

Αξιωματικοί και χωροφύλακες της 10ετίας του 1930 που ήταν ο φόβος των μικρών παιδιών στα χωριά της υπαίθρου..

βλέπετε και εγώ κάποτε μικρός) και θυμάμαι στις όποιες αταξίες μου, η λατρεμένη μου μανούλα, με φοβέριζε, λέγοντάς μου .

«Τώρα, τώρα, θα δεις τι θα πάθεις. Μόλις περάσει από εδώ ο αστυνόμος ή ο χωροφύλακας θα σε καταγγείλω για να ησυχάσω και δε με νοιάζει αν σε φάνε τα ποντίκια».

Φόβος και τρόμος στα μικρά παιδιά του χωριού μου όχι μόνο ο μπαμπούλας αστυνόμος ή ο χωροφύλακας αλλά και εκείνα τα τρωκτικά ανατριχιαστικά που όταν τα σκέπτεσαι σε πιάνει... φαγούρα. Άντε ύστερα από τη «φαγούρα» να τολμήσεις κρυφά να βρεις και να «καταβροχθίσεις» το κριμένο ,από τη μάνα σου, γλυκό, σε κανένα φουρτσέρι (μικρό μπαουλάκι) ή ανάμεσα σε τεντζερέδια και κατσαρόλες.

Φίλοι του πατέρα μου εκείνα τα αστυνομικά όργανα και πολλές φορές στα φτωχά αλλά ήσυχα όμορφα χρόνια, ερχόντουσαν στο σπίτι μας για κανένα ποτηράκι κρασί ενώ εγώ τρέμοντας και κρυβόμουν στον αχυρώνα ή στον κήπο μας για να μη με δουν οι χωροφύλακες και με ρίξουν τροφή των ποντικών.

Κυριολεκτικά χανόμουν από την παρουσία των αστυνομικών που τότε φορούσαν αυτή τη στολή που είδα στο εξώφυλλο του φυλλαδίου των αστυνομικών κειμηλίων, γι' αυτό και θυμήθηκα τα όσα τότε «τραβούσα» από τη μάνα μου και, εδώ τα έγραψα.

Θυμάμαι μάλιστα και τα ονόματα δύο ανδρών του Σταθμού Χωροφυλακής Ρεγγινίου στον οποίο υπαγόταν το δικό μου χωριό. Αστυνόμος και για πολλά τότε χρόνια ήταν ο Μανώλης Περουλάκης ένας καλοκάγαθος δίμετρος Κρητικός και ο χωροφύλακας Πιλάτος Αθανάσιος, από κάποιο χωριό της Λαμίας.

Αυτούς τους δυο τους έτρεμα και ιδίως τον Περουλάκη ο οποίος, για τον πατέρα μου, ήταν ένας χρυσός άνθρωπος, ενώ για μένα, ο μεγαλύτερος «εχθρός» μου. Όταν με κοίταζε «πάγωνα» και η μάνα μου, με εκείνη τη δική μου παγωνιά, χαιρόταν, (τόσο της «έκοβε») επειδή είχε βρει το «κουμπί» μου και γλίτωνε γλυκό και παιδικές γκρίνιες!

Γνωστά σε μένα τα εγχειρίδια που αναφέρονται στο φυλλάδιο, 4^η σελίδα του και που διδασκόντουσαν όχι μόνο στις Σχολές αλλά μας ακολουθούσαν μέχρι τα φυλάκια χωροφυλακής στα οποία και εκεί επικρατούσε η ανάλογη πειθαρχία και ο ιεραρχικός σεβασμός. Και εδώ θα προσθέσω ότι εκείνη η πειθαρχία, παρά την αυστηρότητά της (να λέμε και την αλήθεια), πολλά μας δίδαξε!

Βλέποντας την όμορφη έκθεση στολών, ηλικιών, εξαρτήσεων και εκείνα τα τροχονομικά κράνη ή καλύτερα (Κολοκοτρωνέικες περικεφαλαίες) που φορούσαν οι χωροφύλακες και αστυφύλακες τροχονόμοι, πολλά και πάλι θυμήθηκα.

Μου ήρθε στο νου ένας συμπαθέστατος και πανέξυπνος αστυφύλακας της τροχαίας Αθηνών ο οποίος εκτελούσε πάντα υπηρεσία στο σταυροδρόμι Πανεπιστημίου και Πατησίων.

Εκείνος ο θαυμάσιος αστυνομικός κυριολεκτικά «μάγευε» τον κόσμο/ που κάθετα και κατά χιλιάδες περνούσε την Πατησίων προς την

Ομόνοια/ και παρά του ότι άναβε πράσινο φως για πέρασμα πεζών, εκείνος ο κόσμος στεκόταν αποσβολωμένος και δεν έφευγε κοιτάζοντας τον τροχονόμο και τις κινήσεις των χεριών του ο οποίος το διασκέδαζε παίζοντας και με τη σφυρίχτρα του.

Ο τροχονόμος με τα δώρα του εκείνες τις δικές μας όμορφες και ήσυχες εποχές..

Την είχε κρεμάσει στο λαιμό του και σφύριζε συνέχεια και αυτοί οι δυο ,τροχονόμος και σφυρίχτρα, ρύθμιζαν την κυκλοφορία πεζών και οχημάτων. Και κάτι που ίσως δεν είναι γνωστό. Υπουργοί και λοιπά τότε πολιτικά

πρόσωπα και ο απλός κόσμος Πρωτοχρονιά και Πάσχα γέμιζαν με δώρα τα βάθρα των τροχονόμων (ιδιαίτερα στην Αθήνα και

Θεσσαλονίκη). Μάλιστα λέγανε πως με παρακλήσεις πολιτικών προσώπων σε τέτοιες μέρες, στο σταυροδρόμι των «ΧΑΥΤΕΙΩΝ» , τροχονομικά καθήκοντα εκτελούσε πάντοτε εκείνο το παλικάρι του οποίου οι φωτογραφίες με πολιτικούς που πρόσφεραν δώρα μέσω εφημερίδων και περιοδικών έκαναν το γύρω της Ελλάδος και όλου του

κόσμου. (Η τηλεόραση στην «ψωροκώσταινα» ήταν άγνωστη).

Λέγανε(δεν ξέρω αν αληθεύει) πως τέτοια φωτογραφία είχε δει μια πλούσια Αμερικάνα η οποία ήρθε στην Ελλάδα και πήγε στο γνωστό σταυροδρόμι. Μαγεμένη και για ώρες παρακολουθούσε τα πέρα-δώθε ρυθμικά χέρια του όμορφου τροχονόμου όπως και τα σφυρίγματά του που ξεσήκωναν καρδιές κοριτσιών.

Όταν τελείωσε την υπηρεσία του τον πήρε από «κοντά» και κάπου του «έκλεισε» το δρόμο χωρίς εκείνος να «φοβηθεί» για σεξουαλική παρενόχληση (μόδα τωρινή είναι αυτή η τρέλα).

Του είπε ποια ήταν και πως για κείνον ήρθε στην Ελλάδα, στη συνέχεια τα βρήκανε και σε λίγο καιρό τον «άρπαξε» για την

Αμερική αφήνοντας ορφανά «ΧΑΥΤΕΙΑ» και καρδιές κοριτσιών που εργαζόντουσαν στην γύρω από τον τροχονόμο περιοχή και όλα αυτά τα κοριτσάκια καταριόντουσαν την τρελοαμερικάνα που πήρε τον αγαπημένο τους μέσα από όνειρά τους !

Όχι χαζός ο... καράβλαχος! Και το λέω αυτό γιατί τέτοιος χωριάτης

ΡΟΔΟΣ:1947 Τροχονομικά μου καθήκοντα στη Στρατ.Διοίκηση.

Ο άλλος «καράβλαχος»

εγώ,ο Σεραφείμ Αθανασίου

και καράβλαχος τροχονόμος ήμουν και εγώ, όχι όμως στα «Χαυτεία» (τον κουασιμόδο τον κρύβανε) σε ένα πολύ όμορφο πράγματι μέρος ,τη Ρόδο, αλλά καμιά πλούσια τρελοΑμερικάνα ή Σουηδέζα δεν είχε συγκινηθεί από τις κινήσεις των χεριών μου, τη... σφυρίχτρα μου και την «ομορφιά» μου.

Γιατί δηλαδή μόνο εκείνος, εγώ δεν ήμουν βλάχος και δεν κούναγα πέρα-δώθε τα χέρια μου μπροστά στο Διοικητήριο της

Ρόδου και με φωτογράφιζε ο Συμιακός φίλος μου, ο Πάχος !

Καλή τύχη σου λέει ο ...άλλος, αλλά ποια τύχη ενώ ούτε τζόκερ μούρχεται για να πάψω να φοβάμαι τον Τσακαλώτο, μη μου κόψη την πετσοκομμένη, άλλωστε, σύνταξή μου.

Πολλές επίσης αναμνήσεις φέρνει στο φως η έκθεση των κειμηλίων.

Συνάδελφοι οιοδήποτε βαθμού πρέπει με πολύ μεράκι να εργάστηκαν για να στηθεί αυτό το εκθεσιακό αριστούργημα. Περισσότερο όμως από όλους υπεύθυνος συντονιστής ήταν ο Αστυνομικός Υποδιευθυντής της ίδιας υπηρεσίας, κ. Βασίλης Καραίσκος.

Αν, δε, λάβω υπ όψη τα λόγια που ο ίδιος σε μένα είπε, και τις παρακλήσεις που έκανε προκειμένου να με «καταφέρει» να του δώσω τη μοναδική μου στολή, την οποία από το Σώμα της Χωροφυλακής και ως κειμήλιο κρατούσα , πιστεύω ότι δεν ήταν και τόση εύκολος αυτός του ο ζήλος και αυτή του ή επιθυμία.

Αναλογίζομαι την προσπάθειά του στο να πείσει/ «ζητιανεύοντας»/ παλιούς συναδέλφους ή συγγενείς αυτών προκειμένου να

παραχωρήσουν στη Διεύθυνση Μαγνησίας κάτι που, για κείνους, ήταν δύσκολο να το αποχωριστούν.

Και δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να πείσεις έναν παππού που κάποτε φόραγε τροχονομικό κράνος, εκείνη δηλαδή την «Κολοκοτρωνέικη περικεφαλαία» να την προσφέρει σε αστυνομικό εκθεσιακό μουσείο, όσο συμπαθής και γνώριμος θα του γινόταν στη συνέχεια εκείνος ο χώρος που θα φιλοξενούσε και δικό του αγαπημένο ιστορικό αντικείμενο, είτε κράνος ονομάζεται εκείνο, είτε στολή, είτε ακόμη και κουβέρτα με τα κίτρινα πάνω της γράμματα «ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ».

Και ακόμη είναι πολύ δύσκολο να πείσεις και να πάρεις από ένα παππού, από ένα παιδί αυτού του παππού ή και εγγονό του παππού κάποιο αγαπημένο ιστορικό αντικείμενο που δεν ξέρω εγώ τι συναισθηματικές ιστορίες κρύβει πάνω του ακόμη και βίαιες ανθρώπινες θυσίες (θύμα κακοποιών το όργανο τάξεως στο οποίο ανήκε το κειμήλιο) και κατά την εκτέλεση των όποιων καθηκόντων του.

Όλα αυτά τα φορτισμένα αναμνήσεις συναισθήματα ο πανέξυπνος, ευγενής, γεμάτος καλοσύνη και δραστηριότητα ανώτερος

Άνδρες του Τμήματος Ασφάλειας Βόλου.

αξιωματικός της Αστυνομίας, κ. Βασίλης Καραίσκος, τα ξεπέρασε και, το Αστυνομικό Μέγαρο της πόλης μας κοσμεί μια έκθεση ιστορικών κειμηλίων που αν μιλούσαν πολλά θα είχαν να πουν στους φίλους επισκέπτες και σε νεώτερους συναδέλφους.

Αγαπημένοι και δικοί μου συνάδελφοι

ο 3^{ος} είναι ο πατέρας του Βασίλη Καραίσκου.

Ξεφυλλίζοντας το ίδιο φυλλάδιο στη σελίδα 12 υπάρχει μια φωτογραφία. Ο τρίτος εξ αριστερών είναι ο Κώστας Καραίσκος, σεβαστός πατέρας του Αστυνομικού Υποδιευθυντή κ. Βασίλη Καραίσκου, με τον οποίο για δυο περίπου χρόνια συνυπηρετούσαμε στο Δ΄ Αστυνομικό Τμήμα Βόλου (Αγίους Θεοδώρους).

Ο τέταρτος (πίσω από τον Κώστα Καραίσκο) είναι ο εκλεκτός συνάδελφος και φίλος Θανάσης Καρανίκας σημερινός γραμματέας και ιθύνων νους-θα έλεγα- του συνδέσμου αποστράτων Αστυνομικών Νομού Μαγνησίας. Έκτος στη συνέχεια είναι ο μακαρίτης στρατηγός Λάμπρος Μπασαράς που χρημάτισε και Διοικητής Διοικήσεως χωροφυλακής Μαγνησίας και προ αυτής βρισκόταν ως διοικητής χωροφυλακής Φαρσάλων.

Ο έβδομος είναι ο επίσης στρατηγός Βασίλης Ανάγνου τότε Διοικητής Ασφαλείας που όλοι αυτοί πλαισιώνονται και από άλλους συναδέλφους του ιδίου τμήματος που διοικούσε ο Ανάγνου.

Θέλω να ευχαριστήσω τον αστυνομικό Υποδιευθυντή κ. Βασίλη Καραίσκο διότι με αυτό του το φυλλάδιο, που έπεσε και στα δικά μου χέρια, πολλά αναπόλησα.

Ιδιαίτερα χάρηκα και συγκινήθηκα που είδα τον καλό μου φίλο και

Από αριστερά: Ταξίαρχος κ.Τόλιας Γιάννης, ε.α.Υποσ/γος κ. Γιαννέλος Νίκος, Αστυν/κός Υποδ/ντής κ.Καραίσκος Βασίλης,

να συγχαρώ όσους συνετέλεσαν και με ζήλο εργάστηκαν προκειμένου να «στηθεί» αυτή η ιστορική αστυνομική έκθεση που είναι στη διάθεση καλοπροαίρετων επισκεπτών.

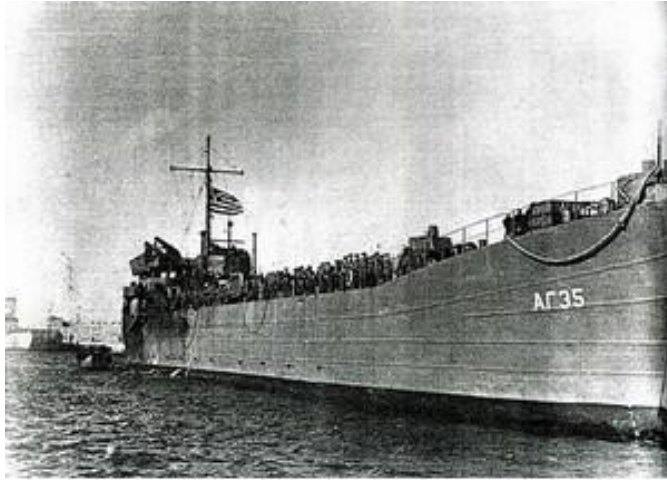
Κύριε Ταξίαρχε Γιάννη Τόλια, κ. Αστυνομικέ Υποδιευθυντά Βασίλη Καραίσκο, λοιποί εν ενεργεία συνάδελφοι, ειλικρινά εγώ ως απόστρατος της Χωροφυλακής/όπως πιστεύω πράττουν όλοι μου οι εν συντάξει συνάδελφοι, οι οικογένειες αυτών και πλήθος πολιτών /θερμά, ολόθερμα σας συγχαίρω και σας ευχαριστώ για την αγάπη που και εσείς νιώθετε για τους αποστράτους συναδέλφους σας και σε βάθος ιστορικών χρόνων δικά τους πολύτιμα για κείνους αντικείμενα, στην επιφάνεια φέρατε.

Είναι θα έλεγα μια καλή μάθηση, ιδιαίτερα για μικρά παιδιά τα οποία φιλικά στη συνέχεια, θα βλέπουν το όργανο της τάξεως και

πατέρα του Κώστα ο οποίος δυστυχώς δεν βρίσκεται στη ζωή .

Όμως, πέρα από τις προσωπικές μου ευχαριστίες στον κ. Βασίλη Καραίσκο, θέλω

όταν μεγαλώσουν να γίνουν και « χωροφύλακες» που δεν είναι εχθροί του λαού και ούτε δολοφόνοι αυτού, αλλά με κινδύνους

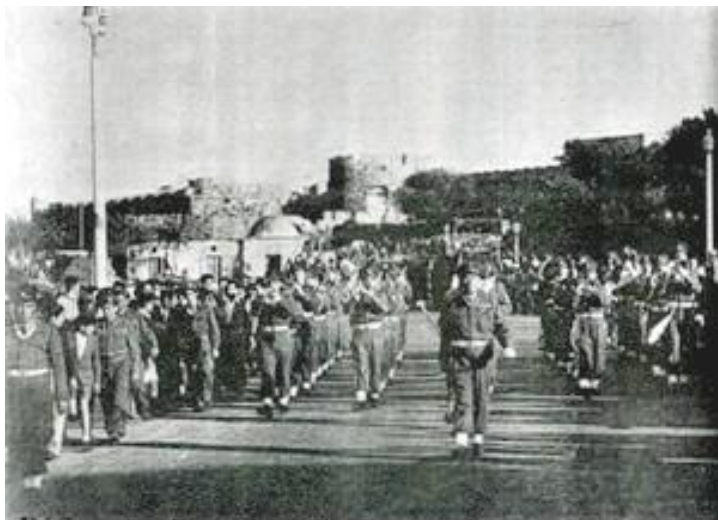
Απόγευμα 29/3/1947 άφιξη στην Ρόδο. Το κατάστρωμα του "Χίος" γέμισε με χωροφύλακες!

πολλούς προσπαθούν να επιβάλουν την τάξη.

Και καλά κάνατε και στήσατε αυτό το αριστούργημα με στολές, φωτογραφίες, βιβλία, τροχονομικά κράνη, ημερολόγια και περιοδικά και ότι άλλο ιστορικό κειμήλιο ιδιοκτησίας παλιών σας συναδέλφων,

αποκτήσατε.

Δεν γνωρίζω εάν και σε άλλες αστυνομικές διευθύνσεις έχουν δημιουργήσει εκθέσεις αστυνομικών κειμηλίων. Θα είναι όμορφα να

Απόγευμα 29-3-1947. Η Φιλαρμονική της Χωρ/κης παιανίζουσα "μπαίνει" στη Ρόδο.

δημιουργηθούν παντού ακόμη και σε αστυνομικά τμήματα ή αστυνομικούς σταθμούς και εγώ ως παλιός συνάδελφος που πολλά χρόνια υπηρέτησα στα Δωδεκάνησα, συνιστώ στους εν ενεργεία συναδέλφους να «στήσουν» εκεί και τη

δική τους έκθεση κειμηλίων .

Και πέρα από τις στολές Χωροφυλακής και άλλο ιστορικό υλικό εκεί στη Δωδεκάνησο, μόνο φωτογραφίες υποδοχής των ανδρών της χωροφυλακής να παρουσιάσουν (από 27 έως και 29 Μαρτίου 1947) χρόνο μετάβασης ή (31-3-1947) χρονολογία παράδοσης Δωδεκανήσου ή (7-3-1948), χρονολογία ενσωμάτωσης ,αυτό το φωτογραφικό υλικό

να συγκεντρώσουν και να το παρουσιάσουν ιδιαίτερα στους μικρούς μαθητές δεν θέλουν τίποτε άλλο.

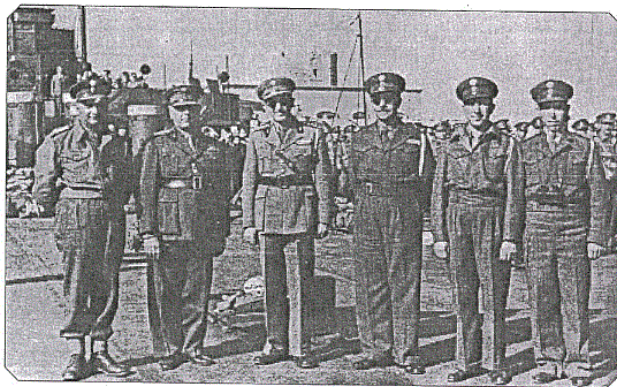

Στο λιμάνι της Ρόδου, απόγευμα 29 Μαρτίου 1947. Άνδρες της Χωροφυλακής εξέρχονται του "Χίος". Εγώ στον κύκλο.

Οι ιστορικές φωτογραφίες πιστεύω να βρεθούν φτάνει να το θελήσουν και να έχουν την όρεξη του Αστυνομικού Υποδιευθυνού(Αντισυνταγματάρχου για μένα) κ.Βασίλη Καραίσκου.

Τότε το Αρματαγωγό «ΧΙΟΣ», περνώντας από κάθε νησί άφηνε αριθμό ανδρών και με την «τρελουποδοχή» που τους περίμενε, από τους συγκεντρωμένους κατοίκους, γινόταν ο ...χαμός .

Εν κατακλείδι απευθυνόμενος στους εν υπηρεσία συναδέλφους θέλω να τους πω: έστω και σε αργό χρόνο, μετά την ενεργό

Αναμνηστική στο λιμάνι της Ρόδου 29-3-1947. Διακρίνονται εξ αριστερών: Ταγματάρχης Ι. Μυτιληνίτης, Αντιστ/ρχης Αθ. Γεωργιάδης, Συντ/ρχης Χ. Παπαδημητρίου, Ταγμ. Απ. Σκούρας, Μοίρ. Σωτ. Καράβας και Ανθ/ρχος Γιακ. Σφέτσος.

μακροχρόνια αστυνομική τους δράση θα αποκτήσουν την ανενεργό «ανάπαυση» του αποστράτου και τότε με αγάπη προς τον μαχόμενο συνάδελφο δικαιολογημένα θα αναπολούν και τα δικά τους «πεπραγμένα», στα

χρόνια της νιότης τους.

Άλλωστε είναι γνωστό πως: «Εκεί που είσαι ήμουνα και εδώ που είμαι θ'άρθεις». Να είστε καλά και ο Θεός μαζί σας.

Σημείωση 25-1-2018: Την 23 Ιανουαρίου 2018 δημοσιεύτηκε στον «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ» και αυτή την εβδομάδα δημοσιεύεται και στη «ΡΟΔΙΑΚΗ».